

Čj. UOOU-05185/14-20

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako příslušný odvolací orgán podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 26. září 2014 podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, společnosti XXXX, a.s., se sídlem XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení, které bylo účastníkovi řízení, společnosti XXXXX., doručeno dne 28. května 2014.

Na základě provedeného dokazování a shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 30. července 2014 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13, kterým rozhodl, že se účastník řízení dopustil správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. tím, že v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného XXXXXX zveřejnil v deníku XXXX a prostřednictvím zpravodajského portálu XXXXX následující informace:

XXXXX
XXXXX
XXXXX

Tímto jednáním porušil účastník řízení povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které

se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištění na základě příkazu podle § 88a trestního řádu, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3 trestního řádu, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Za tento správní delikt byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 240.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů konstatoval, že účastník řízení v jím vydávaném deníku XXXXX a na zpravodajském portálu XXXXX zveřejnil výše uvedené informace pocházející z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu XXXXX.

Shora uvedená skutková zjištění správní orgán prvního stupně posoudil tak, že údaje zveřejněné účastníkem řízení jsou osobními údaji, neboť se vztahují k určeným či určitelným subjektům údajů. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že účastník řízení zveřejnil informace, na které se v obecném rozsahu vztahuje zákaz obsažený v § 8c trestního řádu, a že tak učinil tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí.

Správní orgán prvního stupně se v souvislosti s jednáním účastníka řízení dále zabýval vztahem práva na soukromí a práva na svobodu projevu a na informace a s tím souvisejícím principem proporcionality. Ve vztahu k těmto dvěma ústavním právům správní orgán prvního stupně konstatoval, že zákaz v § 8c trestního řádu směřující vůči každému je ve své podstatě projevem pozitivního závazku České republiky ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (resp. čl. 10 Listiny základních práv a svobod). Stát totiž v některých fázích trestního řízení nemá možnost, jak zachovat důvěrnost informací, které souvisí s nařízením či provedením odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebo z něj pochází, když je povinen seznámit s těmito informacemi i osoby stojící mimo orgány činné v trestním řízení. Tímto okamžikem ztrácí nad takovými informacemi svou výhradní kontrolu a nezbývá mu, než chránit soukromí osob, které bylo v důsledku provádění odposlechu dotčeno, před dalšími zásahy prostřednictvím zákazu v § 8c trestního řádu.

Správní orgán prvního stupně považuje důvěrnost obsahu, podrobnosti a okolnosti telefonního hovoru či komunikace prostřednictvím textových zpráv za důležitou dimenzi práva na soukromí a zásahy do tohoto práva je třeba podrobovat vždy přísné proporcionalitě. Každá taková komunikace je navýsost soukromou a v důsledku toho je i jakákoli nahrávka či jiný záznam takové komunikace vždy zásahem do soukromí dotčených osob.

Ve vztahu k veřejnému zájmu ve smyslu § 8d trestního řádu, kterým účastník řízení opakovaně argumentuje, správní orgán prvního stupně uvedl, že celá „kauza XXXX“ je sice předmětem veřejného zájmu a stejně tak je ve veřejném zájmu, aby byla společnost seznámena s okolnostmi trestné činnosti veřejně činných osob nebo s uplatňováním veřejné moci, což má závažný celospolečenský dopad, tyto skutečnosti však nelze směřovat s tím, zda je ve veřejném zájmu zveřejňovat konkrétní a podrobné přepisy z porízených odposlechů. I veřejně činné osoby (v některých případech se o ně ani nejednalo) však mají právo na soukromí a postup účastníka řízení správní orgán prvního stupně považuje za nepřiměřený. Jako příklad správní orgán prvního stupně uvádí, že je snad ve veřejném zájmu vědět, že existuje osoba, která má zásadní vliv na politické rozhodnutí XXXXX, nicméně neexistuje veřejný zájem na tom, aby se veřejnost seznámila s konkrétním a detailním záznamem obsahu jejich textových zpráv a rozhovorů. V některých případech lze dokonce dojít k závěru, že přesný přepis komunikace způsobuje, že není vůbec zřejmý její smysl a obsah, a přidaná informační hodnota se rovná nule (části textu obsažené v článku „XXXXXX“).

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že předmětem ochrany práva na soukromí v daném případě není pouze XXXX a XXXXXX, neboť zveřejněné informace se zdaleka netýkají pouze těchto dvou osob, ale dotčenými subjekty údajů jsou XXXXXXX, přičemž obsah odposlechů

se dotýká i dalších osob, zejména blíže neurčené asistentky XXXXX, která dostala za úkol sledovat Alenu Hegovou.

K námitce účastníka řízení, že odposlechy byly použity jako důkaz v řízení před soudem (v důsledku vydání trestního příkazu vůči XXXXXX dne 27. června 2014) správní orgán prvního stupně uvedl, že s ohledem na charakter trestního příkazu nelze hovořit o použití odposlechnů jako důkazu před soudem, neboť před soudem nebylo žádné dokazování prováděno. Současně uvádí, že i kdyby došlo k následnému použití odposlechnů před soudem, nejednalo by se o okolnost vylučující protiprávnost jednání účastníka řízení.

K argumentu účastníka řízení, že některé informace byly zveřejňovány v jiných médiích i předtím, než k tomu přistoupil účastník řízení, správní orgán prvního stupně uvedl, že jej nepovažuje za relevantní, neboť příslušná právní úprava obsažená v trestním řádu nepředpokládá jako okolnost vylučující protiprávnost skutečnost, že informace podléhající zákazu zveřejnění již byly dříve zveřejněny odlišnými subjekty.

K námitce účastníka řízení týkající se obsahu rozhovoru předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) v deníku Insider, správní orgán prvního stupně uvedl, že je nutné odmítnout, že by tímto porušil povinnost mlčenlivosti dle § 15 odst. 3 správního řádu, neboť v době vzniku rozhovoru nebyl oprávněnou úřední osobou a ani není zřejmé, jaké skutečnosti, které se dozvěděl v souvislosti s řízením, měl v rozhovoru sdělit. Správní orgán prvního stupně dále vyloučil možnost namítat podjatost předsedy Úřadu z důvodu uvedeného v § 14 odst. 6 správního řádu.

Při úvaze o výši sankce správní orgán prvního stupně přihlédl jako k přitěžující okolnosti nejen k zásahu do práva na soukromí zaručeném čl. 10 Listiny základních práv a svobod, ale také do práva na důvěrnost komunikací obsažené v jejím čl. 13. Dále přihlédl jako k přitěžující okolnosti, že jednáním účastníka řízení došlo ke zveřejnění osobních údajů v podstatě neomezenému počtu osob, a došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit. Způsob protiprávního jednání, dobu, po kterou byly osobní údaje zveřejněny, a počet dotčených subjektů správní orgán prvního stupně nehodnotil ani jako přitěžující, ani jako polehčující okolnost. Jako k polehčující okolnosti poté přihlédl k tomu, že se ve svém celku jedná o kauzu, která je s ohledem na svůj charakter, účastníky, okolnosti i následky široce medializovaná.

Rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014 bylo doručeno účastníkovi řízení dne 30. července 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení rozklad, který byl doručen Úřadu prostřednictvím datové zprávy dne 14. srpna 2014, tedy v zákonné lhůtě.

V podaném rozkladu účastník řízení uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je nesprávné a vycházelo z nedostatečně zjištěného stavu věci. Účastník řízení uvádí, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně především namítá, že správní orgán prvního stupně v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci a neprokázal naplnění hypotézy právní normy v § 8c trestního řádu. Účastník řízení uvádí, že ve svých vyjádřeních připustil, že v Úřadem uvedených člancích zveřejnil informace, které mohly pocházet z odposlechnů, ale v žádném ze svých vyjádření nespécifikoval, které informace z těchto článků to byly, ani to, že by se na zveřejnění takových informací vztahoval zákaz uvedený v § 8c trestního řádu. Dále uvádí, že ani Vrchní státní zastupitelství autenticitu informací s odposlechy nepotvrdilo. Ve správním řízení tak dle účastníka řízení nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a jsou důvodné pochybnosti o skutečnosti, zda informace, které jsou předmětem správního řízení, pocházejí z odposlechnů a vztahuje se na ně zákaz zveřejnění uvedený v § 8c trestního řádu.

Účastník řízení dále uvádí, že se Úřad s jeho opakovanou námitkou § 8d trestního řádu vypořádal tak, že dovodil přednost ochrany soukromí před veřejným zájmem. K závěru

správního orgánu prvního stupně, že každá (telefonická) komunikace je věcí soukromou, bez ohledu na to, zda ji vedou osoby veřejně činné či osoby jiné, účastník řízení argumentuje rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva ve věci RADIO TWIST a.s. proti Slovensku ze dne 19. prosince 2006. Navíc jsou tyto závěry dle účastníka řízení v rozporu s usnesením Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/09.

Další námitka účastníka řízení v rozkladu spočívá v tom, že argumentace v rozhodnutí o ochraně soukromí dalších osob nad rámec XXXXXX nemůže obstát, neboť ochrana soukromí dalších osob nebyla zmíněna ani v oznámení o zahájení správního řízení ani v seznámení s podklady rozhodnutí. Účastník řízení neměl možnost se v průběhu řízení k této skutečnosti vyjádřit a jedná se o porušení zásady legitimního očekávání a překvapivosti rozhodnutí a jeho odůvodnění. Účastník řízení uvádí, že osoby XXXX a XXXXX byly právě v souvislosti možného neoprávněného zásahu do práva na ochranu soukromí opakovaně uvedeny v dokumentech správního řízení. Naprosto účelovým tvrzením je dle účastníka řízení ochrana soukromí blíže neurčené asistentky XXXX, kdy mu není jasné, jaké důkazy v tomto směru správní orgán prvního stupně provedl, neboť z rozhodnutí neplyne, o co svůj závěr o nepochybné identifikovatelnosti opřel.

Účastník řízení s odkazem na princip ultima ratio dle § 12 odst. 2 trestního zákoníku zdůrazňuje, že přestože od zveřejnění článků uplynuly téměř tři měsíce, žádná z uvedených osob se na účastníka řízení neobrátila s jakoukoliv žádostí směřující k ochraně tvrzeného zásahu do práva na ochranu soukromí. Skutečnost, že správní řízení není v souladu s touto zásadou, umocňuje dle účastníka řízení i skutečnost, že nebylo zahájeno z podnětu některé z uvedených osob, ale z podnětu samotného předsedy Úřadu, přičemž ze spisu jednoznačně vyplývá, že Úřad tyto dotčené osoby ani nekontaktoval. Tyto osoby se naopak v člancích, které účastník řízení předložil se svými vyjádřeními, opakovaně vyjadřovaly a z těchto vyjádření lze dovodit, že samotné zveřejnění informací za zásah do svých práv nepovažují.

Účastník řízení také argumentuje tím, že se správní orgán prvního stupně nezabýval jeho námitkou, že obsahem článků byly z velké části informace, které již byly zveřejněny jinými osobami, resp. se neztotožňuje s argumentací v rozhodnutí k této otázce. Uvádí, že pojem „zveřejnit“ v § 8c trestního řádu může být vykládán extenzivně, jako každé veřejné zpřístupnění, nebo restriktivně, jako pouze první uvedení na veřejnost. Restriktivní výklad je dle účastníka řízení v českém právu použit např. v zákoně č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). V případě ustanovení § 8c trestního řádu se tak dle účastníka řízení jedná o ustanovení, které poskytuje prostor pro více možných výkladů, přičemž je dle jeho názoru na místě uplatnit zásadu in dubio pro mitius. I kdyby Úřad dovodil, že ustanovení § 8c trestního řádu je třeba vykládat extenzivně, mělo předchozí zveřejnění příslušných informací vliv na posouzení společenské škodlivosti příslušného jednání v souladu se zásadou ultima ratio. Úřad se však uvedenou námitkou dle účastníka řízení vůbec nezabýval, a jím předložené listiny jako důkaz ani nepoužil. To je dle jeho názoru porušením jedné ze základních zásad správního řízení, a to dle § 3 správního řádu spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení navíc díky dosavadní nečinnosti Úřadu mohl vycházet z legitimního očekávání, že považuje uveřejňování takovýchto údajů za přípustné, a proto namítá porušení zásady legitimního očekávání.

V další části rozkladu účastník řízení uvádí, že ustanovení § 8c trestního řádu zmiňuje nikoliv „provedení důkazu“ před soudem, ale „použití důkazu“, což je pojem širší a zahrnuje i případy, kdy důkaz nebyl proveden ve smyslu příslušných ustanovení trestního řádu, neboť neproběhlo veřejné líčení v trestní věci. K argumentu správního orgánu prvního stupně, že následné použití odposlechů nemá vliv jako okolnost vylučující protiprávnost jednání účastníka řízení, tento uvádí, že uvedená argumentace jím byla vedena v souvislosti se zásadou ultima ratio a posouzení případné společenské škodlivosti zveřejnění příslušných informací (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku).

K otázce veřejného zájmu ve smyslu § 8d trestního řádu účastník řízení opakuje své tvrzení, že informace, které jsou předmětem správního řízení, byly zveřejněny v souladu s § 8d trestního řádu, neboť jejich zveřejnění odůvodňuje veřejný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad právem na ochranu soukromí. Účastník řízení uvádí, že správní orgán prvního stupně neuvedl v napadeném rozhodnutí žádnou argumentaci, proč dal přednost ochraně soukromí před veřejným zájmem. Stejně tak není zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru, že zveřejněné informace měly „dehonestující a/nebo do soukromí hrubě zasahující charakter“, ani není zřejmé, které informace takto hodnotil. Účastník řízení tedy namítá, že rozhodnutí je v těchto ohledech nepřezkoumatelné z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění.

Ke stanovení výše pokuty účastník řízení uvádí, že správní orgán prvního stupně se řádně nevypořádal s hledisky uvedenými v § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán prvního stupně hodnotil jako přitěžující okolnost zásah do práva na důvěrnost komunikace podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod, přičemž tento znak je pojmovým znakem deliktu podle § 8c trestního řádu. Zároveň posuzoval jako přitěžující okolnost to, že došlo ke zpřístupnění osobních údajů v podstatě neomezenému okruhu osob, přičemž nezhodnotil skutečnost, že ke zveřejnění daných údajů došlo již dříve, a dále to, že seznámení veřejnosti je již pojmovým znakem deliktu podle § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. a opět nemůže být samo o sobě přitěžující okolností. Stejně tak nepřipadná je úvaha o tom, že došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit.

Závěrem účastník řízení uvádí, že Úřad při vydání rozhodnutí porušil celou řadu základních zásad správního řízení a trestání. Uvádí, že Úřad vydal rozhodnutí tři pracovní dny po doručení obsáhlého vyjádření účastníka řízení před rozhodnutím (obsahující více než 200 stran příloh), což znamená, že se s tímto vyjádřením neseznámil, což dle účastníka řízení sám připouští. Tímto je účastník řízení utvrzován ve svých důvodných pochybnostech o nestrannosti předsedy Úřadu, resp. o nestrannosti celého Úřadu.

Na základě výše uvedených skutečností účastník řízení navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno a řízení zastaveno, případně aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání Úřadu.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházela jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Účastník řízení předně zpochybňuje, zda předmětné informace jsou vůbec informacemi pocházejícími z policejního odposlechu a vztahuje se tak na ně zákaz uvedený v § 8c trestního řádu. Odvolací orgán konstatuje, že obsah jednotlivých článků uveřejněných účastníkem řízení nevyvolává pochybnosti o tom, že účastník řízení disponuje přepisy odposlechu telefonních hovorů a zpráv, a že jím zveřejněné informace z těchto zdrojů pocházejí. Účastník řízení sám v jednotlivých člancích uvádí následující: v článku „XXXXXX“ hovoří o odposleších v samotném nadpise; v článku „XXXXX“ uvádí „XXXXX“, v článku „XXXXX“ a „XXXXXXXX“ a v článku „XXXXXXXXX“ uvádí „XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX“. Z výše uvedeného je zřejmé, že sám účastník řízení spojuje jím zveřejněné informace s policejními odposlechy jako s jejich zdrojem. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán považuje XXXXX a XXXX.cz za seriózní média, která by si nedovolila obsah rozhovorů vymyslet a vydávat je následně za policejní odposlechy, neexistují zde žádné relevantní pochybnosti o tom, že se jedná o informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, a jedná se tedy o informace, na které se vztahuje zákaz uvedený v § 8c trestního řádu. Skutkový stav byl tedy správním orgánem prvního stupně v daném případě zjištěn správně a v dostatečné míře, a nelze uvažovat o uplatnění zásady in dubio pro reo.

K otázce povahy telefonické komunikace ve vztahu k rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci RADIO TWIST a.s. proti Slovensku odvolací orgán uvádí následující. Ačkoliv soud v předmětném rozsudku zaujal názor, že v daném konkrétním případě rozhovor a jeho

předmět nepoživají ochrany před zásahem do soukromí, je nutné tento závěr zohlednit právě v okolnostech a charakteru konkrétního případu řešeného soudem, a nelze z něj dělat zobecňující závěry. Odvolací orgán na základě jiné judikatury Evropského soudu pro lidská práva má za to, že soudem povolený policejní odposlech telefonního hovoru představuje již ze své povahy vždy zásah do soukromého života odposlouchávaných, jak vyplývá např. z rozhodnutí tohoto soudu ve věci Klass a další proti Německu (rozsudek pléna, 6. září 1978, č. 5029/71), nebo Bykov proti Rusku (rozsudek velkého senátu, 10. března 2009, č. 4378/02). Současně je odvolací orgán toho názoru, že charakter odposlouchávaného hovoru, stejně jako postavení osob, které hovoří (tj. zda se jedná o veřejně činné osoby), nehraje roli v tom, zda dochází k zásahu do práva na soukromý život, neboť opačný závěr by vedl k tomu, že pro odposlech veřejně činných osob (jako např. v daném případě XXXXX a jejích hovorů s XXXXX a dalšími) by policie vůbec nepotřebovala soudní povolení, neboť by se nejednalo o zásah do jejich práva na soukromí. Takový závěr je zjevně absurdní a v právním státě neakceptovatelný. Současně je odvolací orgán toho názoru, že nelze spatřovat zásah do soukromí v tom, že je určitý záznam policíí pořízen, ale tvrdit, že se o zásah do soukromí nejedná, pokud je ten samý záznam zveřejněn. Větší zásah do soukromí představuje dle odvolacího orgánu zveřejnění odposlechu, než jeho pouhé pořízení, pokud je záznam dále chráněn a zabezpečen a využit pouze v mezích zákona. To jinými slovy znamená, že zmíněný rozsudek ve věci RADIO TWIST a.s. proti Slovensku na předmět tohoto řízení dopadá pouze okrajově. Ve vztahu k tomuto rozsudku je dále nutné zmínit, že soud v daném případě posuzoval hovory, které byly čistě politické („*The context and content of the conversation were thus clearly political...*“), což ovšem není totožné s tímto správním řízením. Jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, účastník řízení zveřejnil hovory, které za čistě politické označit nelze, resp. je mnohdy za politické nelze označit vůbec: tak v článku „Šéf XXX tlačil do vedení policie své muže, odhalily odposlechy“ se hovoří o přezdívkce třetí osoby, která je sice ředitelem významné, státem vlastněné společnosti, ovšem samotná přezdívka s politickou diskuzí, nijak nesouvisí a není předmětem veřejného zájmu; v článku „XXXXX“ se hovoří o osobním názoru XXXX na manželku XXXXX, dále je zde zveřejněna částečně nesrozumitelná diskuze o chování a pohybu XXXXX, dále o pohybu a okolnostech sledování XXXXX; v článku „XXXXXX“ a „XXXXXX“ XXXXXX jsou přetištěny čistě osobní rozhovory mezi XXXX a XXXX, které lze místy označit za důvěrné až intimní, a které opět s údajnou trestnou činností XXXX nesouvisí a není v nich obsaženo nic, co by z nich činilo předmět zásadního veřejného zájmu.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že ačkoliv z pohledu čtenáře „bulvárních“ novin lze některé z přetištěných informací a rozhovorů označit nepochybně za zajímavé, tato samotná skutečnost z těchto informací ještě nečiní informaci veřejného zájmu, resp. nevede k převaze veřejného zájmu nad zjevným zásahem do soukromí. Z pohledu části veřejnosti by nepochybně velká část soukromé komunikace (telefonních hovorů nebo SMS zpráv) mezi veřejně činnými osobami (ať již politiky nebo osobami v showbyznysu) byla zajímavá a se zájmem by si ji přečetli. To ovšem dle odvolacího orgánu nepostačuje k tomu, aby to opravňovalo média, tj. i účastníka řízení, pokud se k těmto odposlechům nelegální cestou dostanou, k jejich zveřejnění. Odvolací orgán tedy shrnuje výše uvedené tak, že předmětné odposlechy nelze v žádném případě označit za hovory čistě politické, současně nevypovídají ani nic zásadního o údajné trestné činnosti XXXXXX, a proto nelze v daném případě uvažovat o aplikaci § 8d trestního řádu na jejich zveřejnění účastníkem řízení.

K námitce účastníka řízení usnesením Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/09 odvolací orgán uvádí, že z uvedeného usnesení nevyplývá pro předmět řízení nic konkrétního. Ústavní soud pouze připouští, že může nastat situace, kdy zákaz zveřejnění odposlechu dle § 8c trestního řádu bude převážen veřejným zájmem dle § 8d trestního řádu. Tento názor Ústavního soudu odvolací orgán nijak nezpochybňuje a souhlasí s ním; jak je ovšem uvedeno výše, nejedná se o případ, který je předmětem tohoto správního řízení.

Účastník řízení dále namítá, že ochrana soukromí dalších osob kromě XXXXX nemůže obstát, neboť nebyla zmíněna v oznámení o zahájení správního řízení. Odvolací orgán k této námitce uvádí, že v oznámení o zahájení správního řízení byl vymezen předmět správního řízení jako zveřejnění určitých článků obsahujících informace pocházející z odposlechnů, což bylo dále zpřesněno v seznámení s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tedy nevymezoval předmět řízení osobami dotčenými zásahem do soukromí, ty automaticky vyplývaly z obsahu předmětných článků. Pokud jsou v oznámení o zahájení správního řízení zmíněny osoby XXXXX a XXXXX, tak v souvislosti s tím, že se jednalo o odposlech a záznam jejich telekomunikačního provozu, nikoliv v tom smyslu, že by oni jediní byli zásahem do soukromí dotčenými osobami. Z uvedeného důvodu je námitka účastníka řízení nedůvodná a nejedná se o porušení zásady legitimního očekávání.

K otázce nepochybné identifikovatelnosti blíže neurčené asistentky XXXX odvolací orgán odkazuje na definici pojmu osobní údaj dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Z uvedeného vyplývá, že závěr o identifikovatelnosti není ve většině případů předmětem dokazování, ale jedná se o závěr vyplývající z rozsahu zveřejněných informací. V daném případě se odvolací orgán shoduje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že pro Úřad blíže neurčená asistentka XXXX je na základě informací o ní zveřejněných identifikovatelná pro jiné osoby, např. pro ostatní zaměstnance Úřadu vlády, pro osoby z jejího okolí jako je rodina, známí apod., a proto se v jejím případě jedná o osobní údaje a lze hovořit také o zásahu do jejího soukromí.

Účastník řízení se dále dovolává principu ultima ratio dle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Odvolací orgán uvádí, že lze v daném případě dokonce hovořit, že toto správní řízení plně uvedenému principu odpovídá, kdy namísto, aby bylo vedeno trestní řízení s příslušnými zaměstnanci účastníka řízení, je v souladu s principem ultima ratio a s § 12 odst. 2 trestního zákoníku jejich trestní odpovědnost za porušení § 8c trestního řádu řešena pouze jako odpovědnost podle § 45a zákona č. 101/2000 Sb., tedy v řízení o správním deliktu. Odvolací orgán dále uvádí, že skutečnost, zda si některá z dotčených osob stěžovala na zásah do svého soukromí, nemá vliv na posouzení odpovědnosti účastníka řízení za porušení zákazu uvedeného v § 8c trestního řádu a na jeho odpovědnost za správní delikt. Tato odpovědnost totiž není určena tím, jak jednotlivé osoby vnímají zásah do svého soukromí, ale primárně v porušení § 8c trestního řádu, a teprve sekundárně v objektivně posuzovaném zásahu do soukromí. Na okraj lze poznamenat, že např. v článku „XXXXX“ je uvedeno „XXXXX.“ Z uvedené citace dle odvolacího orgánu nevyplývá, že by XXXXXX použití odposlechnů a jejich zveřejnění za zásah do svých práv nepovažoval, jak účastník řízení tvrdí v rozkladu.

K tvrzení účastníka řízení, že obsahem článků byly z velké části informace, které již byly zveřejněny jinými osobami, odvolací orgán uvádí, že toto jeho tvrzení není pravdivé. Žádný z článků, který účastník řízení doložil ke svému vyjádření, neobsahuje přepis policejních odposlechnů včetně toho, co jednotlivé osoby řekly nebo napsaly (v SMS zprávě) v takové podobě, v jaké je účastník řízení zveřejnil. Zákon přitom v § 8c trestního řádu chrání právě odposlouchávané osoby před tím, aby se především tyto doslovné přepisy odposlechnů neobjevovaly v médiích a nebyly používány k dehonestaci odposlouchávaných osob, resp. k pobavení veřejnosti. Jiné osoby tak nezveřejnily stejné informace, které jsou předmětem tohoto správního řízení, a tvrzení účastníka řízení je tak nepřipadné. Odvolací orgán k další části rozkladu uvádí, že zákaz zveřejnění s ohledem na smysl a účel § 8c trestního řádu je třeba vykládat jako zákaz jakéhokoliv zveřejnění a nikoliv pouze prvního uvedení na veřejnost (v takovém případě by držitel odposlechnů mohl zákaz snadno obejít tím, že by přes nastrčenou, resp. nedohledatelnou osobu odposlechy zveřejnil např. na, z hlediska zájmu a návštěvnosti, marginálním webu, čímž by si otevřel cestu k jejich dalšímu neomezenému využití). K principu in dubio pro mitius odvolací orgán uvádí, že tento se uplatní při hodnocení skutkových zjištění o vině nebo nevině účastníka řízení, nikoliv při výkladu právní normy. S ohledem na výše uvedené, tedy že předchozí zveřejnění informací není totožné s tím, co zveřejnil účastník řízení, nelze ani přihlížet k této skutečnosti při posouzení společenské škodlivosti jeho jednání.

Tvrzení o dosavadní nečinnosti Úřadu v obdobných případech je poté natolik obecné, že se s ním nelze konkrétně vypořádat; účastník řízení neuvádí ani příkladmo jiné, skutkově shodné, případy, ve kterých by Úřad byl nečinný. Současně lze konstatovat, že ani taková nečinnost nevede k legitimnímu očekávání na straně pachatelů správních deliktů.

Ve vztahu k použití odposlechu v řízení před soudem odvolací orgán uvádí, že opět s ohledem na smysl a účel právní úpravy je nutné „použití odposlechu“ považovat za provedení důkazu při veřejném hlavním líčení před soudem. Smyslem právní úpravy v § 8c trestního řádu je zabránit veřejnému šíření odposlechlů. Teprve ve chvíli, kdy tyto odposlechy zaznějí veřejně před soudem (tj. jsou provedeny jako důkaz při hlavním líčení), přestává se tato ochrana uplatňovat. Uvedené ovšem odvolací orgán uvádí ovšem pouze na okraj, protože podstatné je, jak již uvedl správní orgán prvního stupně, že následné použití odposlechu před soudem nemá žádný vliv na protiprávnost jeho předchozího zveřejnění. Toto následné použití před soudem poté dle odvolacího orgánu nemá ani vliv na společenskou škodlivost takového jednání a nijak ji neuменьšuje.

K otázce veřejného zájmu a aplikace § 8d trestního řádu se odvolací orgán vyjádřil již výše. Není pravdou, že by se správní orgán prvního stupně k aplikaci tohoto ustanovení, resp. k jeho vyvážení s § 8c trestního řádu, a s principem proporcionality mezi veřejným zájmem a zásahem do soukromí, nevypořádal, jak tvrdí účastník řízení v rozkladu. Na straně 13 napadeného rozhodnutí naopak správní orgán prvního stupně uvádí, proč dal přednost ochraně soukromí a proč v činnosti účastníka řízení neshledal veřejný zájem. Jak již tedy odvolací orgán uvedl, obsah zveřejněných odposlechlů tak, jak je vymezen ve výroku napadeného rozhodnutí, neobsahuje v zásadě žádné informace, u kterých by bylo možné hovořit o převažujícím veřejném zájmu na jejich zveřejnění, lze-li hovořit vůbec o veřejném zájmu na jejich zveřejnění. Uvedené informace, prepisy odposlechlů telefonních hovorů a zpráv, jsou svou povahou i obsahem zásahem do soukromí jak komunikujících osob, tak osob, o kterých je v nich hovořeno. Tato komunikace byla od počátku vedena jako neveřejná, důvěrná, a prvotně do ní bylo zasaženo soudem povoleným odposlechem. To ovšem nedává právo účastníkovi řízení tyto informace dále zveřejnit, jak vyplývá z § 8c trestního řádu. Za dehonestující a/nebo do soukromí hrubě zasahující informace lze poté označit např. tyto citace: „XXXXXXX“, a v podstatě celý přepis hovoru mezi XXXX a XXXXXX, dále „XXXXX“, „XXXXXX“, a další, přičemž tento jejich charakter vyplývá z jejich obsahu a souvislostí, za kterých byly informace sděleny a použity.

Účastník řízení dále uvádí námitky ke stanovení výše pokuty. Odvolací orgán k tomuto uvádí, že pojmovým znakem deliktu podle § 45a odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je porušení zákazu zveřejnění osobních údajů stanoveného jiným právním předpisem, kterého se může pachatel dopustit několika způsoby. Je tedy nepochybně legitimní hodnotit způsob, kterým se ho dopustil účastník řízení, tedy zásahem do práva na důvěrnost komunikace podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod. Ve vztahu ke zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob lze s účastníkem řízení souhlasit, že seznámení veřejnosti je pojmovým znakem deliktu dle § 45a odst. 3 správního řádu. To ovšem nevyklučuje hodnotit intenzitu tohoto znaku, tedy to, že účastník řízení se správního deliktu dopustil v nejčtenějším deníku a prostřednictvím celorepublikového internetového zpravodajského portálu, který patří mezi nejnavštěvovanější. Tuto okolnost je nepochybně třeba považovat za přitěžující okolnost při úvaze o výši sankce, přičemž vyjádření správního orgánu prvního stupně o zpřístupnění v podstatě neomezenému okruhu osob považuje v tomto smyslu odvolací orgán za částečně nepřesné a neúplné. To ovšem nemá vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Závěr o tom, že vzniklý následek nelze zpětně napravit, považuje odvolací orgán za korektní, neboť zveřejněním odposlechlů účastníkem řízení se tyto informace dostaly na veřejnost a již nelze nijak zabránit jejich opakované dostupnosti či jejich dalšímu šíření, tj. následek spočívající v zásahu do soukromí tak přetrvává a pouze časem se tato intenzita snižuje.

Závěrem odvolací orgán uvádí, že není pravdou, že by správní orgán prvního stupně připustil, že by se řádně neseznámil s vyjádřením účastníka řízení a není zřejmé, z čeho v tomto účastník řízení vychází. Stejně tak není důvodné zpochybňovat to, jak dlouho či krátce trvalo vypracování rozhodnutí po doručení vyjádření účastníka řízení k jeho podkladům; tato skutečnost o ničem nevypovídá a nelze z ní ani dovozovat žádné závěry o nestrannosti Úřadu. Odvolací orgán dále uvádí, že správní řád nezná kritérium nestrannosti, účastník řízení podjatost konkrétní úředně oprávněné osoby nenapadá (podjatost Úřadu jako celku zákon také nezná) ani neuvádí žádné důvody dle § 14 odst. 1 správního řádu, které by podjatost mohly vyvolávat, přičemž pro úplnost lze připomenout, že v případě předsedy Úřadu je podjatost vyloučena § 14 odst. 6 správního řádu.

Odvolací orgán tedy dospěl k závěru, že rozklad účastníka řízení není důvodný a že závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že se dopustil správního deliktu dle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., je správný a řádně odůvodněný.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 26. září 2014

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec
předseda